

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobce: **R. N.**
zastoupen advokátkou JUDr. Hanou Reclíkovou
sídlem Masařská 323/6, 746 01 Opava

proti

žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2021, č. j. MSK 51248/2021, ve věci vzniku živnostenského oprávnění

takto:

I. Žaloba se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobou ze dne 28. 6. 2021 se žalobce domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2021, č. j. MSK 51248/2021, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Opava (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 3. 2021, č. j. MMOP 25712/2021 (dále také jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo rozhodnuto podle § 47 odst. 6 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (dále jen „živnostenský zákon“), že žalobci nevzniklo ohlášením živnostenské oprávnění pro živnost s předmětem podnikání „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách č. 1 až 3 živnostenského zákona“, a to z důvodu nesplnění všeobecné podmínky bezúhonnosti, stanovené v § 6 odst. 1 písm. b) v návaznosti na § 6 odst. 2 živnostenského zákona.
2. V podané žalobě žalobce vymezil následující žalobní body:
 - Žalobce namítal, že žalovaný nehodnotil věc ve všech souvislostech, nevyhodnotil všechny zjištěné skutečnosti a důkazy, když pro vyhodnocení dostatku či nedostatku podmínek bezúhonnosti žalobce podle § 6 odst. 1 písm. b) v návaznosti na § 6 odst. 2 živnostenského zákona odkázal pouze na výpis z rejstříku trestů a odsuzující rozsudky. Žalovaný měl ve správním spisu žalobcem předložené usnesení Krajského soudu v Ostravě, jímž bylo podmíněně upuštěno od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti žalobce spočívajícího v zákazu podnikatelské činnosti s předmětem podnikání nákup zboží za účelem jeho dalšího prodeje a prodej. Žalobce uvedl, že pokud se osvědčil v rámci soudního rozhodnutí, musel se osvědčit i v rámci správního rozhodnutí. Žalobce odkázal na Velký komentář k trestnímu zákoníku prof. JUDr. Pavla Šamala, Ph.D. a kol., nakl. BECK, který se vyjadřuje v rámci výkladu k § 90 tak, že „*po právní moci usnesení o podmíněném upuštění od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti, zákazu pobytu nebo zákazu vstupu na sportovní, kulturní a jiné akce může odsouzený opět oprávněně vykonávat činnost, jejíž zákaz byl rozsudkem uložen*“. Žalobce má tak za to, že posuzování jeho beztrestnosti pro účely živnostenského podnikání pojalý správní orgány nepřesně a jejich rozhodnutí trpí přepjatým formalismem.
 - Dále žalobce namítal, že správní orgány nepostupovaly v souladu se zásadou přiměřenosti, když žalobci omezily právo podnikat. Při posuzování podmínky bezúhonnosti správní orgány nepostupovaly v souladu s testem proporcionality, stanovené zákonodárcem za účelem veřejného zájmu, stojící v kolizi s právem na podnikání. Žalobce opětovně odkázal na usnesení Krajského soudu v Ostravě, jímž bylo podmíněně upuštěno od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti, a vyslovil domněnku, že toto usnesení mu umožňuje podnikat. Dle žalobce správní orgány dostatečně nezkoumaly vhodnost (způsobilost naplnění účelu zvoleným prostředkem), potřebnost (užití pouze nejšetrnějšího z možných prostředků) a nedostatečně poměřovaly ústavní hodnoty, kdy újma na základním právu nesmí být nepřiměřená zamýšlenému cíli. Napadené rozhodnutí je dle žalobce v rozporu s Listinou základních práv a svobod.
3. Žalovaný ve vyjádření setrval na svém právním názoru, přičemž má za to, že postupoval v souladu se zákonem. Žalobce byl pravomocným rozsudkem soudu odsouzen za spáchání

úmyslného trestného činu. Trestná činnost měla souvislost s podnikáním i s ohlašovaným předmětem podnikání žalobce. Jelikož v předmětné věci žalobce není bezúhonný, nesplnil všeobecnou podmínku provozování živnosti. Žalovaný má za to, že ani usnesení Krajského soudu v Ostravě, kterým bylo podmíněně upuštěno od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti, nemůže zhojit ztrátu bezúhonnosti žalobce. V rejstříku trestu je proti žalobci stále veden záznam o uloženém trestu, proto ani po vydání tohoto usnesení nemůže splňovat podmínku bezúhonnosti ve smyslu § 6 živnostenského zákona. V opačném případě výkladem a contrario by bylo možné dovodit, že v obdobné situaci, kdy nebude obviněnému v trestním řízení uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu podnikající činnosti, bude vždy taková osoba bezúhonnou ve smyslu § 6 živnostenského zákona.

4. Dle žalovaného nelze postup správních orgánů hodnotit jako nepřiměřený, stojící v rozporu s výše zmíněným trestem proporcionality. Správní orgány se při projednávání dané věci zabývaly otázkami souvisejícími se zásahem do ústavních práv žalobce, když poměřovaly zásah do práva na podnikání stojící v kolizi s ochranou práv a zájmů třetích osob. Zároveň správní orgány přihlédly ke smyslu a účelu § 6 živnostenského zákona, když zákonodárce jednoznačně stanovil, že živnostenské oprávnění nevznikne ohlášením osobě, jež není bezúhonnou ve smyslu živnostenského zákona.

Zjištění z obsahu správních spisů

5. Z obsahu správních spisů soud zjistil, že žalobce podal u Magistrátu města Opavy, obecního živnostenského úřadu dne 21. 1. 2020 přihlášku k registraci pro fyzické osoby, čímž ohlásil provozování živnosti volné na předmět podnikání „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“. Magistrát města Opavy zahájil dne 5. 2. 2021 řízení o tom, že živnostenské oprávnění ohlášením nevzniklo. Důvodem pro zahájení správního řízení bylo zjištění, že žalobce byl odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 31T 4/2008 ze dne 7. 10. 2011, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci sp. zn. 6 To 37/2012 ze dne 24. 10. 2013, za zvlášť závažný zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a) a odst. 3 trestního zákoníku k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 6 let. Zároveň byl žalobci v souladu s § 67 odst. 1, § 68 odst. 1 trestního zákoníku uložen peněžitý trest ve výši 1 500 000 Kč a dále podle § 73 odst. 1 a 3 trestního zákoníku byl žalobci uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu podnikatelské činnosti s předmětem nákup zboží za účelem jeho dalšího prodeje a prodej na 8 let. Trestný čin byl spáchán v souvislosti s předmětem podnikání, o který žádá nebo ohlašuje, pokud se na něj nehledí, jako by nebyl odsouzen.
6. Pro posouzení bezúhonnosti žalobce si správní orgán I. stupně mimo jiné vyžádal usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 9. 2020, sp. zn. 31T 4/2008, kterým bylo rozhodnuto o upuštění od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu podnikatelské činnosti s předmětem podnikání nákup zboží za účelem jeho dalšího prodeje a prodej, který byl uložen výše uvedeným rozsudkem.
7. Následně bylo prvostupňovým rozhodnutím rozhodnuto podle § 47 odst. 6 živnostenského zákona tak, že žalobci nevzniklo ohlášením živnostenské oprávnění pro živnost s předmětem podnikání „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách č. 1 až 3 živnostenského zákona“, a to z důvodu nesplnění všeobecné podmínky bezúhonnosti, stanovené v § 6 odst. 1 písm. b) v návaznosti na § 6 odst. 2 živnostenského zákona. Toto rozhodnutí napadl žalobce odvoláním, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Ve věci soud rozhodl u ústního jednání dne 2. 2. 2022, u kterého účastníci setrvali na svých dosavadních stanoviscích.
10. Pokud se týče prvního žalobního bodu, že žalovaný nehodnotil věc ve všech souvislostech, neshledal tuto krajský soud důvodnou.
11. Podle § 6 odst. 1 písm. b) živnostenského zákona, jednou ze všeobecných podmínek provozování živnosti fyzickými osobami je mimo jiné bezúhonnost.
12. Podle § 6 odst. 2 živnostenského zákona se za bezúhonnou pro účely živnostenského zákona nepovažuje osoba, která byla pravomocně odsouzena pro trestný čin spáchaný úmyslně, jestliže byl tento trestný čin spáchán v souvislosti s podnikáním, anebo s předmětem podnikání, o který žádá nebo který ohlašuje, pokud se na ni nehledí, jako by nebyla odsouzena.
13. Podle § 6 odst. 3 živnostenského zákona se bezúhonnost prokazuje u občanů České republiky výpisem z evidence Rejstříku trestů.
14. Podle § 90 odst. 2 trestního zákoníku, při podmíněném upuštění od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti, zákazu držení a chovu zvířat, zákazu pobytu nebo zákazu vstupu na sportovní, kulturní a jiné společenské akce soud stanoví zkušební dobu až na pět let, nikoliv však na dobu kratší než zbytek trestu; zkušební doba počíná právní mocí rozhodnutí o tomto upuštění.
15. Podle § 91 odst. 1 věta první trestního zákoníku, jestliže podmíněně propuštěný nebo odsouzený, u něhož se podmíněně upustilo od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti, zákazu držení a chovu zvířat, zákazu pobytu nebo zákazu vstupu na sportovní, kulturní a jiné společenské akce, vedl ve zkušební době řádný život a vyhověl uloženým podmínkám, vysloví soud, že se osvědčil; jinak rozhodne, a to popřípadě již během zkušební doby, že se zbytek trestu vykoná.
16. Podle § 91 odst. 2 trestního zákoníku, vyslovil-li soud, že se podmíněně propuštěný nebo odsouzený, u něhož se podmíněně upustilo od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti, zákazu držení a chovu zvířat, zákazu pobytu nebo zákazu vstupu na sportovní, kulturní a jiné společenské akce, osvědčil, má se za to, že trest byl vykonán dnem, kdy byl podmíněně propuštěn nebo kdy nabylo právní moci rozhodnutí, že se podmíněně upouští od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti, zákazu držení a chovu zvířat, zákazu pobytu nebo zákazu vstupu na sportovní, kulturní a jiné společenské akce.
17. Podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku, soud může uložit trest zákazu činnosti na jeden rok až deset let, dopustil-li se pachatel trestného činu v souvislosti s touto činností.
18. Podle § 74 odst. 2 trestního zákoníku, byl-li trest zákazu činnosti vykonán, hledí se na pachatele, jako by nebyl odsouzen.
19. Krajský soud má za to, že správní orgány rozhodovaly na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, když ve svém rozhodnutí vycházely jak z výpisu rejstříku trestů žalobce, tak z rozsudku Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 31T 4/2008 ze dne 7. 10. 2011, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci sp. zn. 6 To 37/2012, ze dne 24. 10. 2013, ze

kterých bylo postaveno na jisto, že žalobce ke dni ohlášení živnosti, jakož i ke dni vydání prvostupňového i napadeného rozhodnutí nesplňoval podmínku bezúhonnosti.

20. Je totiž zřejmé, že žalobce byl odsouzen za zvlášť závažný zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a) a odst. 3 trestního zákoníku a byl mu uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu podnikatelské činnosti s předmětem nákup zboží za účelem jeho dalšího prodeje a prodej na 8 let. Jestliže podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku je možné trest zákazu činnosti uložit, dopustil-li se pachatel trestného činu v souvislosti s touto činností, je nepochybné, že trestný čin, za který byl žalobce odsouzen, musel souviset s podnikáním spočívajícím v nákup zboží za účelem jeho dalšího prodeje a prodej. Za této situace posoudily správní orgány podmínku bezúhonnosti zcela v souladu s § 6 odst. 2 živnostenského zákona.
21. Pokud se jedná o námitku, že ve vztahu k uloženému trestu zákazu činnosti žalobci bylo usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 9. 2020, sp. zn. 31 T 4/2008 rozhodnuto o upuštění od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti, je zapotřebí zdůraznit, že se jednalo o podmíněné upuštění od výkonu zbytku trestu, když byla žalobci zároveň podle § 90 odst. 2 trestního zákoníku stanovena zkušební doba v trvání 4 roků. U žalobce tedy ke dni vydání napadeného rozhodnutí, ani doposud, nedošlo (a ani nemohlo dojít) k vyslovení, že se žalobce osvědčil. Nelze mít tudíž ve smyslu citovaných ustanovení za to, že by žalobce trest zákazu činnosti vykonal a v důsledku toho na něj nelze ve smyslu § 74 odst. 2 trestního zákoníku hledět, jakoby nebyl odsouzen.
22. K odkazu žalobce komentářovou literaturu je třeba doplnit, že komentář k trestnímu zákoníku (Šámal, P. a kol. Trestní zákoník, 2. vydání, Praha: C.H.Beck, 2012, str. 1101-1107) v rámci výkladu k § 90 sice uvádí, že „*po právní moci usnesení o podmíněném upuštění od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti, zákazu pobytu nebo zákazu vstupu na sportovní, kulturní a jiné akce může odsouzený opět oprávněně vykonávat činnost, jejíž zákaz byl rozsudkem uložen*“, avšak výklad pokračuje dále tak, že „*Bylo-li však odsouzenému v důsledku uloženého trestu zákazu činnosti odňato příslušné úřední oprávnění nutné k výkonu činnosti, je výkon této činnosti závislý na novém oprávnění, vydaném příslušným orgánem, resp. na jeho vrácení.*“.
23. V druhém žalobním bodu žalobce namítal, že při posuzování podmínky bezúhonnosti správní orgány nepostupovaly v souladu s testem proporcionality. Ani tuto námitku krajský soud neshledal důvodnou. Jakkoli je třeba zdůraznit, že krajský soud nepovažuje za nezbytné se k této námitce vyjadřovat (a nebylo to povinností ani žalovaného) s ohledem na to, že u žalobce nebyla splněna základní podmínka pro vznik živnosti, lze zcela přisvědčit podrobnému odůvodnění této otázky již správním orgánem I. stupně. K tomu soud doplňuje, že ačkoliv Listina základních práv a svobod v čl. 26 odst. 1 zaručuje mimo jiné každému právo podnikat a provozovat hospodářskou činnost, podle čl. 26 odst. 2 zákon může stanovit podmínky a omezení pro výkon určitých povolání nebo činností. Právo na podnikání tedy není právem absolutním a nelze souhlasit s tvrzením žalobce, že napadené rozhodnutí je v rozporu s Listinou základních práv a svobod.
24. Krajský soud tedy uzavírá, že žalobní námitky důvodnými neshledal, a proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady

[Zadejte text.]

nevznikly. Soud tedy výrokem II. tohoto rozsudku žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 2. února 2022

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu